

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1996-1997

19 juni 1997

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heer Johan Sauwens –

houdende de regionale landschappen

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Begripsafbakening

Het begrip *regionaal landschap* is van recente oorsprong. Het vervangt de vroegere begrippen *natuurpark* en *landschapspark*. Door de invoering van die begrippen werd in de eerste plaats een gebiedsgericht natuurbehoud beoogd op historische grondslag. Het begrip *regionaal landschap* slaat op het landschap in zijn geheel, waardoor – wat het natuurbehoud betreft – zowel een ecologische, cultuurhistorische als esthetische dimensie aan bod komt. De indiener wil met dit initiatief het begrip *regionaal landschap* decretaal definiëren uitgaande van de zorg voor het behoud van een gevarieerde leefomgeving en voor het instandhouden van een band met het verleden.

Op basis van dit voorstel van decreet, dat als een *kaderdecreet* is opgevat én als een aanvulling van het voorwerp van decreet op het natuurbehoud en het natuurlijk leefmilieu, kan de Vlaamse regering via een *besluit met een reglementair karakter* duidelijk begrensde gebieden van tenminste 5.000 ha die een aaneensluitend geheel vormen en specifieke streekbepalende kenmerken vertonen, aanwijzen als *regionale landschappen*.

2. Uitgangspunt

Dit voorstel van decreet vertrekt van een langetermijnvisie op het landschap, waarbij niet gestreefd wordt naar een stagnatie, maar naar een afwegen van nieuwe ontwikkelingen in functie van de kenmerkende, ruimtelijke eigenschappen die een gebied zijn eigen gezicht geven.

De samenleving verandert, het landschap bijgevolg ook, maar het is van belang ervoor te zorgen dat de veranderingen gebeuren met respect voor het verleden. Dat vereist een voortdurende waakzaamheid bij de vormgeving van nieuwe ruimte-eisen in een bestaand landschap. Om de historische betekenis en de identiteit van een landschap tot zijn recht te laten komen, hoeft evenwel niet per se het nieuwe in het bestaande te worden geïntegreerd. Ook door het nastreven van een bewust contrast bij de vormgeving van het nieuwe kan een landschap worden verrijkt. Van belang is dat de wordingsgeschiedenis van een landschap herkenbaar blijft.

Dat is het geval wanneer patronen van een verschillende leeftijd die als verschillende “lagen” over of naast elkaar liggen, afleesbaar blijven.

Het Vlaamse Gewest herbergt nog een grote verscheidenheid aan landschapstypen. Alhoewel er gradaties zijn in het natuurlijke en culturele gehalte van deze landschappen kan niet worden ontkend dat zelfs zeer natuurlijk ogende en in natuurwetenschappelijk opzicht hooggewaardeerde landschappen als vallei- en heidegebieden, wat hun ontstaan en actuele verschijningsvorm betreft, sterk door de mens zijn bepaald. Daarnaast kan worden vastgesteld dat de historische gegroeide trekken van de nog te onderscheiden landschapstypen in een snel tempo vervangen en op vele plaatsen zelfs al verdwenen zijn. Wat morfologisch nog als landelijk kan worden beschouwd, krijgt meer en meer een uniform uiterlijk.

In het perspectief van de Europese eenwording tekent zich meer en meer een tendens af om het eigene te benadrukken en duidelijker dan voorheen te profileren. Dat accentueren van de eigen identiteit gebeurde vooralsnog vooral met het oog op de te verwachten toeristische ontwikkelingen. Bij ons is het cultuurtoerisme in hoofdzaak stedelijk georiënteerd, vanwege de uitzonderlijke rijkdom van de Brabantse en Vlaamse steden. Het plattelandstoerisme is echter ook in volle ontplooiing en in die sector ziet men gaandeweg het belang van een gevarieerd landschap in. Niet alleen vanwege het toeristisch belang echter, maar in de eerste plaats vanwege de intrinsieke cultuur- en natuurhistorische waarde, is het nodig om de verscheidenheid aan representatieve landschapskennmerken van de verschillende geografische streken in stand te houden en waar mogelijk te herstellen en te beheren. Dat gebeurt bij voorkeur binnen de regionale landschappen als welomlijnde gebieden.

3. Doel

Voor de instandhouding, het herstel en het beheer van de cultuur- en natuurhistorische kenmerken van het landschap beschikt de wetgever over een ingewikkeld stelsel van naast elkaar opererende wetten, decreten en regelgevingen, die elk ontegenzeggelijk hun verdiensten hebben. Wij denken daarbij onder meer aan de wet- en regelgeving op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, op het natuurbehoud, op de monumenten en stads- en dorpegezichten, op de landschappen, op de bossen en op diverse aspecten van het leefmilieu. Elk van deze wetten, decreten en regelgevingen beschikt

over een uiteenlopend arsenaal van vergunnings- en toelatingsstelsels. Een dynamisch beleid inzake gebiedsgerichte landschapszorg veronderstelt echter in de eerste plaats een goede afstemming van de vigerende wettelijke bepalingen op elkaar en niet zozeer een nagelnieuwe onafhankelijk werkende wetgeving.

Dit voorstel van decreet is dan ook een kaderdecreet dat tot doel heeft het onderlinge overleg en meer bepaald de totstandkoming van een consensus te bevorderen door de verschillende wet- of decreetgevingen op elkaar af te stemmen. Enkel dan is de instelling van een beheersorgaan dat de instandhouding, het herstel en het beheer van specifieke landschapkenmerken beoogt, zinvol. Enkel uitgaan van een consensusmodel op het niveau van afzonderlijke streekprojecten en tussen de instanties die bij het direct beheer betrokken zijn, blijkt – zo leert de praktische ervaring inzake landschapszorg – niet effectief, zeker niet op langere termijn. Bovendien wordt daardoor het algemene belang op het niveau van het hele Vlaamse Gewest miskend.

De aanwijzing van een regionaal landschap moet uitgaan van een globale visie op het landschap in het Vlaamse Gewest. Dat landschap is een dynamisch geheel. Er moet dus niet alleen aandacht worden besteed aan het behoud en het herstel van streekbepalende kenmerken, even belangrijk zijn de beheersaspecten, waarin – rekening houdend met nieuwe ruimte-eisen – landschapsbouw en natuurontwikkeling aan bod komen. Deze globale visie moet geïntegreerd worden in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

4. Wordingsgeschiedenis van het huidige voorstel van decreet

Het begrip *regionaal landschap* gaat terug op tweede oudere begrippen : *natuurpark* (in België in gebruik vanaf de vroege jaren '60) en *landschaps-park* (vanaf 1980).

a) Natuurparken

De idee van de natuurparken is in de vroege jaren '60 ontstaan als een logisch uitvloeisel van de landschapsinventarissen, die per provincie werden uitgegeven door de Nationale Survey van de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening. De gedachte is gerijpt op het ogenblik dat vanuit Straatsburg de Raad van Europa de regeringen aanspoorde om natuurparken op te richten zoals ze in Duitsland

tot stand kwamen op initiatief van Alfred Toepfer. Voor het nog niet-geregionaliseerde België had de oproep tot gevolg dat officiële besprekingen werden begonnen met het oog op de verwezenlijking van een Duits-Belgisch natuurpark *Noordeifel-Hoge Venen*.

In Vlaanderen zette de Koninklijke Vereniging voor Natuur- en Stedenschoon, gesteund door de andere organisaties-leden van het Nationaal Verbond voor Natuurbescherming, een campagne in voor de oprichting van natuurparken. Het startsein werd gegeven in het *Scheldeland* op de 13de Nationale Natuurbeschermingsdag. De minister van Openbare Werken betuigde toen zijn instemming, zodat de plannen konden worden gemaakt in overleg met het hoofdbestuur en de provinciale diensten voor Ruimtelijke Ordening. Natuur- en Stedenschoon werkte het ontwerp *Scheldeland* uit als onderdeel van een algemeen plan voor een net van een elftal natuurparken in het Vlaamse land.

In de periode '67-'77 volgden nog een aantal initiatieven voor de concrete uitwerking van natuurparken, o.m. voor het *Durmeland*, de *Leiestreek*, het *Dijleland*, de *Beide Netten*, het *Oost-Vlaams Krengebied*, de *IJzerstreek*, de *Vlaamse Ardennen*. Over andere projecten hadden studiedagen of contactvergaderingen plaats, bijvoorbeeld de *Zwinstreek*, de *West-Vlaamse Bergen*, de *Demervallei*, het *Breugelland*, het *Marklandschap* ...

De opzet behelsde niet alleen bewustwording, planning en exploratie. Voortdurend werden ook inspanningen geleverd om een wettelijk statuut te verkrijgen voor de natuurparken.

Op een degelijk wettelijk statuut werd al vanaf 1967 door het Nationaal Verbond voor Natuurbescherming aangedrongen. Dat statuut had een sluitend geheel van beschermingsmaatregelen moeten bevatten rond drie categorieën van objecten : natuurterreinen, cultuurobjecten en agrarische landschappen.

Toen echter in 1973 de wet op het natuurbehoud tot stand kwam, was het statuut van de natuurparken dat men erin opgenomen had, zo afgezwakt, dat de oprichting ervan volgens de ondertussen vrij algemeen aanvaarde principes onmogelijk werd. De wet van 1973 rept immers met geen woord over het cultuurpatrimonium en biedt ook weinig ruimte voor de bescherming van agrarische landschappen. Zo komt het dat van de oorspronkelijke drie componenten van de natuurparken alleen de natuurterreinen in het kader van de wet een kans kregen. Een natuurpark dat zou worden opgericht

met de wet op het natuurbehoud als enige juridische grond, zou dus worden gereduceerd tot enkele flarden van natuurterreinen zonder de verbindende schakels, gevormd door de agrarische landschappen en het bouwkundige erfgoed. Daardoor verviel juist het hoofdprincipe van natuurparken : de onderlinge samenhang. Dat verminkte statuut kwam neer op de totale negatie van een eeuwenlange wisselwerking tussen mens en natuur, waaruit onze landschappen zijn gegroeid.

b) Landschapsparken

Als gevolg van dat te eng bevonden statuut streefde men in Vlaanderen niet langer meer naar de oprichting van natuurparken volgens de omschrijving van de wet op het natuurbehoud. Men vond dat de nagestreefde ideeën beter tot uiting kwamen door het begrip landschapsparken in te voeren. Het statuut van het natuurpark zoals beschreven in de wet op het natuurbehoud had dus afgedaan, de laatste en ook enige Vlaamse stuip trekking ervan rond het proefproject *natuurpark Overmere-Donk* (1981) niet te na gesproken.

Vanaf 1980 werden er enkele projecten uitgewerkt met de nieuwe benaming landschapspark. Er werd omvangrijk studiewerk afgeleverd door BTK-ploegen die aan het werk gingen voor rekening van de provinciebesturen van Oost-Vlaanderen en Limburg in samenwerking met de Koning Boudewijnstichting en de natuur- en milieuverenigingen. Dat resulteerde in twee lijvige studies : *Landschapspark Krekengebied* (1982) en *Landschapspark van de Herk* (1981-'83).

In 1981 werd er door de toenmalige minister bevoegd voor het natuurbehoud een werkgroep opgericht met de bedoeling een decreet op het natuurbehoud uit te werken. In de discussies in deze werkgroep kwamen de realisaties van landschapsparken uitgebreid aan bod. Net voor de regeringswisseling eind 1981 lag een ontwerp van decreet op tafel, waarin ook het statuut van het landschapspark was opgenomen.

In 1985 werd een studieopdracht uitgeschreven door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (bestuur Monumenten en Landschappen) met de bedoeling een concept uit te werken rond landschapsparken. Als proefproject werd het Landschapspark Scheldeland uitgevoerd. De concrete uitwerking en realisatie van dat project bleef echter weer uit.

c) Regionale landschappen

Naar analogie met de Nederlandse nationale landschappen verving men in Vlaanderen het begrip *landschapsparken* vanaf 1989 door *regionale landschappen*. De term park kwam wat te bekrompen, te behoudsgezind over : het einddoel van het regionale landschap was allerm minst een steriel stuk verleden te bewaren en van de bewoners museumboeren of figuranten te maken.

Vanuit de sector natuurbehoud startte men op 30 september 1992 met vijf proefprojecten om gedurende twee jaar de mogelijkheden na te gaan voor het aanwijzen van regionale landschappen. De vijf projecten zijn : *Regionaal Landschap Hoge Kempen*, *Regionaal Landschap Noord-Hageland*, *Regionaal Landschap Herk en Mombeek*, *Regionaal Landschap West-Vlaams Heuvelland* en *Regionaal Landschap Vlaamse Ardennen*. Bij het maken van de studieovereenkomsten werd geen aandacht besteed aan het cultuurpatrimonium van het betreffende regionale landschap, zodat ook hier één van de pijlers van het concept regionaal landschap over het hoofd wordt gezien. Deze proefprojecten kunnen door dit decreet juridisch onderbouwd worden, een grotere draagkracht krijgen en ruimere doelstellingen nastreven.

5. Samenvatting

Vanuit het decreet op het natuurbehoud alleen kunnen onmogelijk alle aspecten van het regionaal landschap legistiek onderbouwd worden. Een belangrijke aanvulling in de vorm van een decreet op de regionale landschappen dringt zich op ; daarom dit decretale initiatief.

De wet van 7 augustus 1931 geeft weliswaar geen definitie van het begrip 'landschap' maar beklemtoont de diverse waarden die de eigenheid van een 'landschap' bepalen. Verschillende invalshoeken zijn mogelijk : historisch, esthetisch en wetenschappelijk. De invalshoeken zijn de basis voor de drie pijlers waarop de definitie van regionaal landschap berust.

Het bestaande vergunningsstelsel voor de verschillende deelaspecten van het regionale landschap biedt voldoende mogelijkheden voor de verwezenlijking van de doelstelling. Wat evenwel ontbreekt, is een initiatief waarbij de verschillende wetgevingen op elkaar worden afgestemd. Terzelfder tijd

wordt een decretale basis voor het beheer van de regionale landschappen gecreëerd waarin de verschillende aspecten van het regionale landschap aan bod komen en een uniform beleid terzake mogelijk wordt.

Bijgevolg wordt geen nieuw vergunningsstelsel geïntroduceerd ; de bestaande stelsels worden op een voor de burger doorzichtige wijze op elkaar afgestemd.

6. Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikelen 2 en 3

In tegenstelling met de bestaande wet- (of decreet-) geving op de rangschikking (bescherming) van landschappen, waarbij door het opleggen van specifieke erfdienstbaarheden landschappen kleinschalig worden beschermd, gaat het bij de creatie van regionale landschappen om landschapszorg over grotere arealen waarbij een gebiedsgerichte aanpak wordt nagestreefd. Dat is de reden waarom een minimale oppervlakte van 5.000 ha wordt vooropgesteld. Een dergelijk schaalniveau geeft de mogelijkheid om wat er nog rest aan rijke variatie van landschappen voor de toekomst veilig te stellen.

Aan de hand van streekbepalende kenmerken kan concrete informatie worden ingewonnen over de vroegere functies van het landschap en dus – indirect – over de vroegere maatschappij. Het is immers van belang een band met het verleden in stand te houden en de veranderingen die zich in het landschap voltrekken, zodanig te laten plaatsgrijpen dat de wordingsgeschiedenis in het landschap weerspiegeld blijft. Daarbij zal de instandhouding of versterking van (landschaps)ecologische patronen en processen een belangrijk draagvlak bieden.

Artikel 4

Vanaf de aanwijzing van regionale landschappen door de Vlaamse regering wordt de klemtoon gelegd op de coördinatie tussen de vigerende wet-, decreet- en regelgeving. Het kaderdecreet zelf voert geen nieuw vergunningsstelsel in.

Dit artikel legt de procedure vast voor het aanwijzen van regionale landschappen en voor de betekening van het aanwijzingsbesluit van de Vlaamse regering.

Artikel 5

De aanwijzing van een regionaal landschap krijgt een reglementair karakter om de toepassing van de reglementaire maatregelen op grond van andere wet- en decreetgeving te kunnen coördineren.

Artikel 6

De samenstelling van de regionale landschapsraad weerspiegelt de verschillende deelaspecten van het regionale landschap. Aangezien het landschap op regionaal niveau benaderd wordt en de gemeente(n) een belangrijke rol spelen in de beheerscomités, is het aangewezen de provincie(s) in de regionale landschapsraden een overkoepelende taak te geven.

Artikel 7

De taakomschrijving van de regionale landschapsraad wordt hier vastgelegd. Zijn taken zijn voornamelijk beleidsgericht – in tegenstelling met de uitvoerende taken van het beheerscomité – en omvatten onder andere de controle van de vergunningsaanvragen en het formuleren van beleidsvoorstellen voor de Vlaamse regering.

Artikel 8

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikel 9

§ 1. Om de aanwijzing als regionaal landschap doeltreffend te maken, is het nodig om regels te bepalen. In het decreet wordt echter pas dwingend opgetreden nadat op het algemene beleidsniveau (de Vlaamse regering), rekening houdend met al de betrokken sectoriële belangen, overeenstemming is bereikt. De aanwijzing als regionaal landschap overstijgt immers eenzijdig geformuleerde doelstellingen of louter lokale belangen.

Principieel kan de regionale landschapsraad alle vergunningsaanvragen binnen het regionale landschap adviseren. Dat is evenwel praktisch onhaalbaar en bovendien niet wenselijk. Daarom stelt de Vlaamse regering op voorstel van de regionale landschapsraad vast welke categorieën van vergunningsaanvragen voor advies moeten worden voorgelegd. Deze voor elk regionaal landschap specifieke selectie moet het mogelijk maken op een dynamische wijze in te spelen op de doelstellingen en kernmerken die bij de aanwijzing ervan werden vastgelegd. Om dat dynamische karakter te vrijwaren, is het wenselijk dat de selectie tweejaarlijks geëvalueerd en zonodig bijgestuurd wordt.

De adviezen van de regionale landschapsraad zijn slechts bindend voor zover ze negatief zijn of voorwaarden opleggen, zodat elke vergunningverlenende instantie haar bevoegdheid behoudt binnen haar eigen wettelijk kader, terwijl anderzijds door de onderlinge afstemming de rechtszekerheid voor de vergunningsaanvrager gewaarborgd wordt.

In tegenstelling tot het "bindende advies" zoals dat krachtens het decreet van 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten ingrijpt in het vergunningsstelsel van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en stedenbouw, wordt het "bindende advies" in dit geval gegeven door een orgaan waarin al de betrokken sectoren vertegenwoordigd zijn en slechts nadat de hele Vlaamse regering de categorieën van vergunningsaanvragen heeft vastgelegd. Wanneer een lid van de regionale landschapsraad meent dat het belang van de sector die hij vertegenwoordigt, geschaad wordt door het advies, kan hij dat advies bij uitzondering en met een grondige motivatie aan de Vlaamse regering voorleggen.

§ 2. Ongeacht de vastgestelde categorieën van vergunningsaanvragen moeten alle overige vergunningen rekening houden met de doelstellingen en de kenmerken van elk regionaal landschap, elk wat hun deelaspect betreft.

§ 3. De periode van dertig dagen is ingebouwd om vertraging binnen de vigerende procedures te voorkomen.

Artikel 10

De samenstelling van het beheerscomité weerspiegelt de directe betrokkenheid van de lokale besturen, de representatieve organisaties en de verenigingen die het regionale landschap ter harte nemen.

Artikel 11

Het in dit artikel bedoelde toezicht slaat zowel op de inhoudelijk begeleiding als op het administratieve toezicht.

De uitvoering van het beheersprogramma gebeurt op vrijwillige basis door middel van beheersovereenkomsten.

Artikel 12

Momenteel worden reeds financiële bijdragen verstrekt door de Vlaamse minister bevoegd voor natuurbehoud aan de door hem erkende proefprojecten 'regionaal landschap'. De verwezenlijking van de doelstellingen van dit decreet veronderstelt voorbereidende en uitvoerende maatregelen voor de instandhouding, het herstel en het beheer van het regionale landschap.

Gelet op het belang dat het Vlaamse Gewest daaraan hecht, is het logisch dat het bijdraagt in deze kosten.

Omdat regionale landschappen ook een lokale en regionale aangelegenheid zijn, wordt een bijdrage van de provincie(s) en de gemeente(n) vastgesteld. Als de betrokken instanties daarmee akkoord gaan, kan de verhouding van de bijdragen in zekere mate worden aangepast, om het stelsel de nodige soepelheid te verlenen.

Met het oog op een dynamisch beleid inzake de instandhouding, het herstel en het beheer van het regionaal landschap wordt – naar analogie met de restauratiepremie voor werken aan beschermde monumenten – de mogelijkheid gegeven om de financiële bijdrage met voorschotten uit te betalen.

Artikel 13

Deze coördinerende maatregel vertolkt het principe dat om het even welke decreet- of regelgeving van toepassing blijft in het als regionaal landschap aangewezen gebied met dien verstande dat die toepassing in overeenstemming is met de doelstellingen van het regionale landschap. Daartoe wordt een meldingsplicht ingevoerd.

Artikelen 14 tot 16

Het decreet bepaalt dat in elk geval het terugbrengen van het goed in zijn vroegere toestand ambtshalve wordt gevorderd of dat althans aanpassingswerken worden geëist die de oorspronkelijke toestand zoveel mogelijk benaderen, om te vermijden dat door schadeloosstellingen of regularisering de schending van het landschap zou bestendig worden, zelfs na de veroordeling.

Johan SAUWENS

VOORSTEL VAN DECREET

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

In dit decreet wordt verstaan onder :

- 1° regionaal landschap : een als dusdanig door de Vlaamse regering aangewezen, duidelijk begreind gebied van tenminste 5.000 hectare dat een aaneensluitend geheel vormt en dat specifieke streekbepalende kenmerken vertoont ;
- 2° streekbepalend kenmerk : een kenmerk dat streekgebonden is en informatie geeft over de natuur- en/of cultuurhistorische evolutie van het landschap ;
- 3° regionale landschapsraad : de raad van ambtenaren die het beleid met betrekking tot het regionale landschap voorbereidt en overeenkomstig de bepalingen van dit decreet uitvoert ;
- 4° beheerscomité : het orgaan voor de instandhouding, het herstel en het beheer van een regionaal landschap ;
- 5° beheersprogramma : het geheel van maatregelen voor de instandhouding, het herstel en het beheer van een regionaal landschap ;
- 6° administratie : de bestuursentiteit bevoegd voor monumenten en landschappen ;
- 7° commissie : de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van het Vlaamse Gewest ;
- 8° raden : de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen en de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen ;
- 9° vereniging : een vereniging opgericht in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk of een instelling van openbaar nut overeenkomstig de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigin-

gen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend.

Artikel 3

Dit decreet regelt de aanwijzing, het beleid en het beheer van de regionale landschappen, teneinde streekbepalende kenmerken te bewaren, ongeacht de eigendomstoestand van de goederen, de wijze van gebruik of de aard van hun bestemming.

HOOFDSTUK II

Regionale landschappen

AFDELING I

Aanwijzing

Artikel 4

§ 1. Rekening houdend met het beleid inzake ruimtelijke ordening, leefmilieu, natuurbehoud, monumenten en landschappen, het archeologisch patrimonium, landbouw en landinrichting wijst de Vlaamse regering regionale landschappen aan. De voorstellen tot aanwijzing worden vooraf ter advies voorgelegd aan de commissie en aan de raden.

§ 2. Het besluit tot aanwijzing van een regionaal landschap bevat :

- een afbakening op kaart van het regionaal landschap ;
- de specifieke streekbepalende kenmerken ;
- de doelstellingen ;
- de samenstelling van de regionale landschapsraad.

§ 3. Het besluit van de Vlaamse regering wordt betekend aan de betrokken gemeenten, provincies en de bestuursentiteiten bevoegd voor ruimtelijke ordening, leefmilieu, natuurbehoud, monumenten en landschappen, het archeologisch patrimonium, landbouw en landinrichting. Het wordt in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd.

§ 4. Het besluit en het dossier liggen ter inzage bij de administratie.

Artikel 5

Het besluit van de Vlaamse regering tot aanwijzing van een regionaal landschap heeft een reglementair karakter. Er mag alleen van worden afgeweken volgens de door dit decreet bepaalde procedure.

AFDELING 2

Regionale landschapsraad

Artikel 6

§ 1. De Vlaamse regering richt voor elk regionaal landschap een regionale landschapsraad op. In deze raad zijn de bestuursentiteiten bevoegd voor de volgende domeinen met telkens één lid vertegenwoordigd :

- ruimtelijke ordening ;
- landbouw ;
- algemeen milieubeleid ;
- natuurbehoud en -ontwikkeling ;
- milieuvergunningen ;
- monumenten en landschappen ;
- archeologisch patrimonium ;
- landinrichting en -beheer ;
- natuurlijke rijkdommen en energie ;
- toerisme.

Tevens zijn de betrokken provincie(s) met telkens één lid vertegenwoordigd.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt de werking van de regionale landschapsraad. De administratie neemt het secretariaat waar.

Artikel 7

Onverminderd de werkzaamheden die haar door of krachtens dit decreet of door de Vlaamse regering zijn opgedragen, heeft de regionale landschapsraad tot taak :

- 1° het beleid inzake de instandhouding, het herstel en het beheer van het regionale landschap voor te bereiden ;

- 2° de vergunningverlenende instanties te adviseren ;

- 3° het overleg en de onderlinge afstemming tussen de betrokken bestuursentiteiten tot stand te brengen ;

- 4° de werking van het beheerscomité te stimuleren en te begeleiden.

Artikel 8

De Vlaamse regering kan, op voorstel van de regionale landschapsraad, en na de commissie en de raden te hebben gehoord, de aanwijzing van een regionaal landschap wijzigen of opheffen.

AFDELING 3

Vergunningen

Artikel 9

§ 1. De Vlaamse regering stelt, op voorstel van de regionale landschapsraad, vast welke categorieën van vergunningsaanvragen voor bindend advies aan de regionale landschapsraad moeten worden voorgelegd. Dat besluit kan om de twee jaar herzien worden.

Voor de vergunningverlenende instantie is het advies van de regionale landschapsraad bindend voorzover het negatief is of voorwaarden oplegt. Elk lid van de regionale landschapsraad kan, als daar gegronde redenen toe zijn, en met een uitvoerige motivatie, tegen dat advies in beroep gaan bij de Vlaamse regering.

§ 2. De overige vergunningen kunnen enkel verleend worden door de vergunningverlenende instantie voor zover zij overeenstemmen met de doelstellingen en de kenmerken vermeld in het besluit tot aanwijzing als regionaal landschap.

§ 3. De regionale landschapsraad brengt advies uit binnen dertig dagen vanaf de vraag om advies. Bij ontstentenis van een binnen deze termijn uitgebracht advies wordt het geacht gunstig te zijn.

AFDELING 4

Beheer

Artikel 10

Voor elk regionaal landschap richt de Vlaamse regering op voorstel van de regionale landschapsraad een beheerscomité op, samengesteld uit deskundigen en uit vertegenwoordigers van de gemeente(n), polders en wateringen, en van de verenigingen die de instandhouding, het herstel en het beheer van de regionale landschappen tot doel hebben.

De regering bepaalt de samenstelling en de werking van het beheerscomité.

Het beheerscomité brengt jaarlijks verslag uit van zijn werkzaamheden bij de regionale landschapsraad.

Artikel 11

Het beheerscomité maakt voor het regionale landschap een beheersprogramma op. De Vlaamse regering keurt, op voorstel van de regionale landschapsraad en na de commissie gehoord te hebben, het programma goed.

De uitvoering van het beheersprogramma staat onder het toezicht van de regionale landschapsraad.

Artikel 12

§ 1. Voor de uitvoering van het beheersprogramma, voor maatregelen ter uitvoering van bestemmingswijzigingen en voor de werking van de beheerscomités kan de Vlaamse regering, na advies van de regionale landschapsraad en binnen de perken van de in de begroting ingeschreven kredieten, financiële bijdragen vaststellen.

De Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden en de procedure voor de toekenning, de uitbetaling en de eventuele terugvordering van de financiële bijdragen van het Gewest, de betrokken provincie(s) en de betrokken gemeente(n).

§ 2. De verdeling der kosten voor de maatregelen bepaald in § 1 wordt vastgesteld als volgt :

Vlaamse Gewest :	60 %
Provincie(s) :	20 %
Gemeente(n) :	20 %.

De Vlaamse regering kan, in de gevallen en onder de voorwaarden die zij vaststelt en na het akkoord van de betrokken provincie(s) en/of gemeente(n), besluiten hun aandeel ten laste van het Vlaamse Gewest te nemen of de provincie(s) machtigen het aandeel van de gemeente(n) over te nemen.

§ 3. De uitbetaling van de financiële bijdrage kan tot een bedrag van 90 % verricht worden zonder voorafgaand visum van het Rekenhof.

De Vlaamse regering stelt daartoe de modaliteiten vast.

HOOFDSTUK III

Coördinerende maatregel

Artikel 13

Met betrekking tot een als regionaal landschap aangewezen gebied, wordt elke voorgenomen administratieve rechtshandeling ter uitvoering van of in toepassing van de wet-, decreet- en regelgeving in aangelegenheden die de kenmerken en doelstellingen, bepaald in artikel 4, § 2 raken, vooraf aan de regionale landschapsraad gemeld, inzonderheid inzake ruimtelijke ordening, leefmilieu, natuurbehoud, monumenten en landschappen, archeologisch patrimonium, landbouw en landinrichting.

HOOFDSTUK IV

Strafbepalingen

Artikel 14

Onverminderd de toepassing van de bij het Strafwetboek of andere wetten of decreten bepaalde straffen, wordt hij die, zonder de in artikel 9 voorgeschreven vergunning, of in strijd met bij zodanige verleende vergunning gestelde voorwaarden, werken uitvoert in een regionaal landschap, gestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 7 maanden en een geldboete van 200 tot 10.000 fr. of met één van deze straffen.

Artikel 15

De bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, met inbegrip van de artikelen 66, 67, 69, tweede lid en 85, zijn van toepassing op de bij artikel 14 bepaalde misdrijven.

Artikel 16

Bij elk vonnis van veroordeling wordt bevel gegeven het goed of de goederen in hun vroegere toestand te herstellen of, indien herstel niet mogelijk is, de nodige aanpassingswerken uit te voeren. De werken gebeuren op kosten van de veroordeelde, onverminderd de schadeloosstelling en de opgelegde dwangsom.

Bij het verstrijken van de in het vonnis vastgestelde termijn kan de Vlaamse regering of haar gemachtigde de herstelwerken of aanpassingswerken op kosten van de veroordeelde doen uitvoeren.

Johan SAUWENS
